

[Petra Petersen.]

er jo lidt overdrevet, når den højtærede undervisningsminister siger, at dette skoleforslag betyder udelt skole. Jeg tror, man kan sige det sådan, at ministeren ikke rigtig har turdet tage konsekvensen, og derfor er han gået ind for det, han kalder en mild deling. I realiteten vil det jo sige, at der for byskolens vedkommende ikke sker særlig stor forandring fra det bestående. Den nye deling betyder ganske vist, at optagelsesprøven til mellemkolen falder bort, noget, som vi hilser med glæde, og at delingen sker efter evner, anlæg og interesser; men når børnene når 6. klasse, deles de altså, således at de børn, der efter det 7. skoleår skal fortsætte i realskolen, får undervisning i sprog og matematik, og det vil sige, at de skal forberedes til eksamensskolen nøjagtigt som nu. Man kunne vel godt rent teoretisk lade børnene deltage sammen i undervisningen i klassen, som de tidligere har gjort, og kun dele dem, når det gjaldt de specielle fag, men hvem tror på, at dette sker? Jeg tror, at lovforslaget, som det nu er fremsat, hvis det bliver gennemført, vil lægge yderligere beslag på skolen og på lærerne, og i de store byskoler, hvor man står med 3-4 parallelklasser, vil man ganske naturligt dele børnene op efter systemet: Hanne er vældig flink, og derfor kommer hun i A-klassen. Peter passer bedst i B-klassen o. s. v. Det vil sige, at vi ved, hvem der kommer til at sidde i de forskellige klasser.

Vi kommunister havde meget gerne set en virkelig udelt skole gennemført. Der er efter vor mening muligheder for en sådan skole. Ud over landet har der været gjort forsøg med undervisning i enhedsskole. Et sådant forsøg er med virkeligt held gennemført i Søndermarkskolen i Horsens, i øvrigt efter et forslag fra lærerkollegiet.

Det gik ud på, at børnene blev undervist efter samme plan i de første 7 klasser indtil 14 års alderen. Efter 7. klasse kunne børnene enten forlade skolen eller søge en videregående undervisning i en af de 2-årige linjer, der skulle dygtiggøre eleverne til at gå ind i de praktiske fag, håndværk eller industri, handel eller kontorvirksomhed, eller de kunne gå over i en tredje linje, der sluttede med en eksamen. De erfaringer, man har gjort ved dette forsøg, viste, at udsættelsen af spørgsmålet om børnenes

overgang til eksamensafdelingen gav større arbejdsro i de to øverste grundskoleklasser. Jeg finder, at det var dette, man burde være nået frem til, men det ville jo forudsætte, at der blev stillet de nødvendige pengemidler til rådighed, hvis de to linjer, der begge er 2-årige, og som ikke fører til eksamen, men forbereder eleverne til det praktiske liv, skulle føres ud i livet.

En sådan ordning forudsætter en forlængelse af skoletiden, forudsætter ikke blot det frivillige 8. skoleår, som her er foreslået, men også et 9. skoleår, hvilket den højtærede undervisningsminister ser helt bort fra i sit skolelovsforslag, noget, som efter min mening betegner et tilbageskridt fra den nuværende skolelov, som giver gode muligheder for en sådan ordning, som også praktiseres i enkelte kommuner. Jeg skal gerne indrømme, at der i øjeblikket er en del vanskeligheder for gennemførelsen af et obligatorisk 8., endsige et 9. skoleår, men det er vanskeligheder, der kan overvindes i løbet af et forholdsvis kort åremål, hvis man her i folketinget har vilje dertil.

Jeg tror, at vi må stille det spørgsmål, om vi for barnets skyld og for samfundets som sådant kan forsvare at nøjes med et forslag om et frivilligt 8. skoleår og så lade, som om den hellige grav er vel forvaret. Udvidelsen af undervisningspligten er et problem, vi ikke kan blive ved med at udskyde. Udviklingen i verdensmålestok tvinger os til at løse dette problem, hvis ikke vi ønsker at lade os distancere fuldstændigt skolemæssigt og uddannelsesmæssigt. Mange lande har for længst gennemført et 8. skoleår, mange et 9. og andre igen et 10. skoleår. Det 10. skoleår er indført i England og USA. For Sovjetunionens vedkommende er det indført i langt den største del af unionen og skal være endeligt gennemført i 1962.

Da Danmark i 1814 indførte en 7-årig undervisningspligt, var vi ganske givet et foregangsland på dette område, men i dag halter vi bagefter. Jeg stiller derfor spørgsmålet: kan vi ikke i dag, og er det ikke livsvigtigt for os, gå videre end i 1814? Det ærede medlem hr. Horn undskyldte sig næsten med, at det er de konservatives modstand mod det obligatoriske 8. skoleår, der har ført til, at det igen skal være et frivilligt skoleår. Ja, der er ikke noget nyt